

**DIRECTIVA 2003/4 CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN
ȘI A CONSILIULUI DIN 28 IANUARIE 2003
CU PRIVIRE LA ACCESUL PUBLICULUI LA INFORMAȚII
ÎN MATERIE DE MEDIU CARE ABROGĂ DIRECTIVA 90/313
A CONSILIULUI**

(Extrase)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UE

în virtutea tratatului (art. 175 și 251)...

Și constatând că:

1) Accesul mai larg al publicului la informația în materie de mediu precum și difuzarea acesteia favorizează o mai mare sensibilizare la problemele de mediu, schimbul liber de idei și participarea mai eficace a publicului la luarea deciziilor în acest domeniu, și în definitiv îmbunătățirea condițiilor de mediu.

2) Directiva 90/313 CEE din 7.06.1990 privind libertatea de acces la informația în materie de mediu a lansat un proces care visează schimbarea felului în care autoritățile publice abordează problema deschiderii și a transparenței instaurând măsuri care urmăresc să garanteze exercitarea dreptului de acces al publicului la informația în materie de mediu, proces care trebuie dezvoltat și continuat. Prezenta directivă extinde nivelul accesului actual prevăzut de directiva 90/313 CEE.

3) Articolul 8 al acestei directive obligă statele membre să adreseze Comisiei un raport cu privire la experiența acumulată în lumina căreia Comisia trebuie să prezinte ea însăși Parlamentului și Consiliului un raport însoțit de propunerile de revizuire pe care le consideră apropiate.

4) Raportul prevăzut la art.8 al acestei directive pune în lumină problemele concrete întâlnite în aplicarea practică a directivei.

5) Comunitatea Europeană a semnat la 25.06.98 Convenția ONU/CEE cu privire la accesul la informație, participarea publicului la procesul de decizie și accesul la justiție în materie de mediu (convenția de la Aarhus).

Dispozițiile dreptului comunitar trebuie să fie compatibile cu această convenție pentru ca ea să fie încheiată de către Comunitatea Europeană.

6) În vederea asigurării unei transparențe sporite, este mai bine, prin urmare, să înlocuim directiva 90/313 decât să o modificăm. Părțile interesate vor dispune astfel de un text legislativ unic, clar și coerent.

7) Disparitățile dintre dispozițiile legislative în vigoare în statele membre cu privire la accesul la informațiile de mediu, deținute de autoritățile publice, pot crea inegalități în interiorul Comunității referitoare la accesul la aceste informații sau la condițiile de concurență.

8) Este necesar să se garanteze ca toate persoanele fizice și juridice din Comunitate să aibă drept de acces la informațiile de mediu deținute de autoritățile publice sau pe seama acestora, fără ca aceste persoane să fie obligate să facă dovada unui interes.

9) Este de asemenea necesar ca autoritățile publice să pună la dispoziție și să difuzeze în mod cât mai larg în marele public informația de mediu, utilizând îndeosebi tehnologiile informației și comunicării. Evoluția viitoare a acestor tehnologii ar trebui să fie luată în seamă în stabilirea rapoartelor cu privire la prezenta directivă și revizuirile ei.

10) Definiția informațiilor de mediu ar trebui precizată în așa fel încât ea să includă informațiile sub orice formă care se referă la stadiul mediului, la factorii, măsurile sau activitățile care afectează sau sunt susceptibile să afecteze mediul, sau care vizează să le protejeze, la analiza costurilor, avantajelor și la alte analize economice utilizate în cadrul acestor măsuri sau activități, cât și informațiile referitoare la starea sănătății umane, a securității, care include contaminarea lanțului alimentar și a condițiilor de viață, a siturilor culturale și a clădirilor, în măsura în care ele sunt sau pot fi afectate de către unul din aceste elemente.

11) Pentru a ține seama de principiul enunțat în art.6 al tratatului conform căruia exigențele de protecție a mediului trebuie integrate în definiția și punerea în aplicare a politicilor și acțiunilor Comunității, trebuie să extindem definirea autorităților publice astfel încât ea să includă guvernul și celelalte instituții ale administrației la nivel național, regional și local, fie că acestea au sau nu răspunderi în materie de mediu, precum și alte persoane sau organisme care asigură servicii de administrație publică care au legătură cu mediul în virtutea legislației naționale, cât și alte persoane sau organisme care activează sub ordinele altor persoane sau organisme și care au răspunderi sau funcții publice cu privire la mediu.

12) Este necesar ca informațiile de mediu deținute din punct de vedere material pe seama unor autorități publice de către alte organisme să fie incluse în câmpul de aplicare al prezentei directive.

13) Este necesar ca informațiile de mediu să fie puse la dispoziția reclamanților cât mai repede posibil și într-un termen rezonabil, ținându-se seama de constrângerile temporale, pe care reclamantul le-ar putea eventual preciza.

14) Autoritățile publice trebuie să pună informațiile de mediu la dispoziție sub forma sau în formatul cerut de reclamant, cu excepția cazului în care aceste informații sunt deja disponibile sub o altă formă sau în alt format, sau în care nu este rezonabil ca ele să fie puse la dispoziție într-o altă formă sau alt format...

15) Statele membre trebuie să decidă cu privire la modalitățile practice de punere la dispoziție efectivă a acestor informații. Aceste modalități trebuie să asigure că informațiile sunt efectiv și ușor accesibile și că ele sunt puse progresiv la dispoziția publicului prin rețelele publice de telecomunicații...

16) Dreptul la informații înseamnă că comunicarea lor trebuie să fie regula generală și că autoritățile publice ar trebui să fie autorizate să opună un refuz la o cerere de informație de mediu în cazuri particulare, clar definite. Motivele refuzului ar trebui să fie interpretate de manieră restrictivă, punând în balanță interesul public servit de divulgare și interesul apărut prin refuzul acestuia. Motivele refuzului ar trebui comunicate reclamantului în termenul fixat de prezenta directivă.

17) Autoritățile publice trebuie să pună la dispoziție o parte a informațiilor cerute, atunci când este posibil să se separe informațiile care sunt susceptibile de derogări de celelalte informații cerute.

18) Autoritățile publice ar trebui să poată condiționa comunicarea informațiilor de mediu de plata unei taxe. Aceasta ar trebui să fie însă rezonabilă. Acest lucru înseamnă că, în principiu, aceste taxe nu pot să depășească costurile reale ale obținerii materialului cerut. Cazurile în care se cere o plată prealabilă ar trebui să fie limitate...

19) Reclamantii ar trebui să poată introduce acțiune în justiție împotriva actelor sau omisiunilor unei autorități publice cu privire la o cerere.

20) Autoritățile publice trebuie să facă eforturi pentru a garanta că informațiile de mediu colectate de ele, sau pentru ele, să fie inteligibile precise și comparabile...

...

22) După intrarea sa în vigoare, prezenta directivă trebuie evaluată o dată la 4 ani ținându-se seama de experiența acumulată și de rapoartele Statelor membre și ale Comisiei...

23) Dat fiind faptul că obiectivele acțiunii urmărite nu pot fi realizate în mod suficient de Statele membre dar pot fi mai bine îndeplinite la nivel comunitar, Comunitatea poate lua măsuri, conform principiului subsidiarității consacrat în art.5 al tratatului. Conform principiului proporționalității enunțat în același articol prezenta directivă nu va depăși ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective.

24. Dispozițiile prezentei directive nu ar trebui să aducă atingere dreptului unui stat membru de a continua aplicarea sau de a introduce măsuri care să permită un acces mai larg la informație decât prevede prezenta directivă.

Au dispus adoptarea prezentei directive

Art.1

Obiective

Prezenta directivă are ca obiective:

- a) Să garanteze dreptul de acces la informațiile de mediu deținute de autoritățile publice, sau pe seama lor, și să fixeze condițiile de fond și modalitățile practice ale exercitării acestui drept, și
- b) să vegheze ca informațiile de mediu să fie, din oficiu și în mod progresiv, disponibile și difuzate public, pentru a se ajunge la o difuzare sistematică și cât mai largă a acestor informații în public. În acest scop trebuie să fie promovată, între altele, tehnologii informatice și/sau tehnologii electronice, atunci când ele sunt disponibile.

Art.2

Definiții

În cadrul prezentei directive se înțelege prin:

1) „Informație de mediu“: orice informație disponibilă sub formă scrisă, vizuală sau sonoră, electronică, sau sub orice altă formă materială cu privire la:

- a) Starea elementelor de mediu cum sunt aerul, atmosfera, apa, solul, pământul, peisajele și siturile naturale, cu includerea biotopurilor umede, zonele costiere și marine, diversitatea biologică și componentele ei cu includerea organismelor modificate genetic, precum și interacțiunea între aceste elemente:
- b) factori cum sunt substanțele, energia, zgomotul, radiațiile sau deșeurile, cu includerea deșeurilor radioactive, deversările în mediu și alte acte similare care sunt susceptibile să aibă o incidență asupra elementelor de mediu indicate la pct. a);
- c) măsuri (cu includerea măsurilor administrative) cum sunt cele politice, dispozițiile legislative, planurile și programele, acordurile de mediu și activitățile care au, sau sunt susceptibile să aibă, incidențe asupra elementelor și factorilor indicați la pct. a) și b) precum și activitățile menite să protejeze aceste elemente;
- d) rapoartele cu privire la aplicarea legislației de mediu;

e) analizele de cost-avantaje și alte analize și ipoteze economice utilizate în cadrul măsurilor și activităților prevăzute la pct. c) și

f) starea sănătății umane, securitatea, cu includerea contaminării lanțului alimentar dacă este cazul, și condițiile de viață ale persoanelor, siturile culturale și construcțiile dacă ele pot să fie afectate de starea elementelor de mediu indicate la pct. a), sau prin intermediul acestor elemente, prin unul din factorii, măsurile sau activitățile indicate la punctele b) și c);

2) „Autoritate publică“

a) guvernul sau orice altă administrație publică cu includerea organelor consultative publice, la nivel național, regional sau local;

b) orice persoană fizică sau juridică care exercită, în virtutea dreptului intern, funcții administrative publice cu includerea sarcinilor, activităților sau serviciilor specifice care au legătură cu mediul și;

c) orice persoană fizică sau juridică care îndeplinește responsabilități sau funcții publice sau furnizări de servicii publice care au legătură cu mediul, sub controlul unui organ sau a unei persoane indicate la punctul a) sau b);

Statele membre pot să prevadă că prezenta definiție nu include organe sau instituții care acționează în cadrul exercitării unor puteri judiciare sau legislative. Statele membre pot să excludă aceste organe sau instituții dacă, la data adoptării prezentei directive, dispozițiile constituționale nu prevăd posibilitatea unei acțiuni în sensul art. 6;

3) „Informația deținută de o autoritate publică“: informația de mediu care este în posesia acestei autorități și care este primită sau stabilită de aceasta.

4) „Informația deținută pe seama unei autorități publice“: orice informație de mediu care este deținută material de o persoană fizică sau juridică, pe seama unei autorități publice;

5) „Reclamant“: orice persoană fizică sau juridică care cere informații de mediu.

6) „Public“ una sau mai multe persoane fizice sau juridice, conform legislației practicilor naționale, asociațiile sau grupurile constituite de aceste persoane.

Art.3

Accesul la cerere la informațiile de mediu

1) Statele membre veghează ca autoritățile publice să fie obligate, conform prezentei directive, să pună la dispoziția oricărui reclamant și fără ca acesta să fie obligat să facă dovada unui interes, informațiile de mediu pe care le dețin sau care sunt deținute pe seama lor.

2) Sub rezerva art. 4, și ținându-se seama de termenul cerut de reclamant, informațiile de mediu sunt puse la dispoziția acestuia:

a) imediat ce acest lucru este posibil, sau cel mai târziu în cursul lunii care urmează primirii cererii de către autoritatea publică prevăzută în paragraful 1 sau

b) în termen de 2 luni după primirea cererii de către autoritatea publică, atunci când volumul și complexitatea informațiilor fac ca termenul de 1 lună prevăzut la a) să nu poată fi respectat. În acest caz reclamantul este informat de prelungirea termenului și de motivele prelungirii, imediat ce acest lucru este posibil, și în orice caz, înainte expirării termenului de 1 lună.

3) Dacă o cerere este formulată în mod prea general, autoritatea publică invită reclamantul, imediat ce acest lucru este posibil și cel mai târziu la expirarea termenului prevăzut la p.2, pct. a) să o precizeze și îl ajută pentru aceasta procurându-i informații cu privire la utilizarea registrelor publice prevăzute la p.5 pct. c). Autoritățile publice pot, atunci când consideră necesar, să respingă cererea conform art.4 p.1 pct. c).

4) Atunci când reclamantul cere punerea la dispoziție a informațiilor sub o formă sau un format special, (chiar sub formă de copii) autoritatea publică comunică informațiile sub această formă sau acest format cu excepția următoarelor cazuri:

a) informația este deja publicată sub o altă formă sau alt format, îndeosebi cel prevăzut la art.7 care este ușor accesibil reclamanților, sau

b) autoritatea publică este îndreptățită să pună la dispoziția publicului sub o altă formă sau în alt format, caz în care motivele punerii la dispoziție sub o altă formă sau un alt format sunt menționate.

Pentru punerea în aplicare a prezentului paragraf, autoritățile publice vor face eforturi rezonabile pentru a conserva informațiile de mediu pe care le dețin sub o formă sau un format ușor reproductibil și accesibil prin mijloace informatice sau electronice.

Motivele refuzului de a pune la dispoziție informații, în parte sau în totalitate, sub forma sau formatul cerut, sunt comunicate reclamantului în termenul indicat la paragraful 2 punctul a).

5) Pentru aplicarea prezentului articol Statele membre vor veghea pentru ca:

a) funcționarii să fie obligați să ajute publicul să aibă acces la informațiile pe care le caută.

b) listele autorităților publice să fie accesibile publicului.

c) să fie definite modalitățile practice pentru garantarea dreptului la acces la informațiile de mediu, pentru ca el să fie exercitat efectiv:

- desemnarea responsabililor în materie de informație;
- stabilirea și ținerea la zi a instrumentelor pentru consultarea informațiilor cerute;
- registrele sau listele informațiilor de mediu, deținute de autoritățile publicului sau de centrele de informație cu indicații clare cu privire la locul unde aceste informații sunt puse la dispoziție.

Statele membre veghează pentru ca autoritățile publice să informeze publicul de manieră adecvată cu privire la drepturile pe care prezenta directivă i le conferă și în măsura necesară, îi furnizează informații, orientări și consiliere pentru acest lucru.

Art.4

Derogări

1. Statele membre pot prevedea că o cerere de informație de mediu poate fi respinsă în cazul în care:

- a) Informația cerută nu este deținută de autoritatea publică căreia cererea îi este adresată, sau pe seama acesteia, caz în care, atunci când autoritatea publică știe că informația este deținută de o altă autoritate publică sau pe seama acesteia, ea transmite cererea, îndată ce acest lucru este posibil, și informează reclamantul sau îi indică autoritatea publică care i-ar putea da informația cerută.
- b) cererea este abuzivă
- c) cererea este formulată de manieră prea generală, ținându-se seama de art. 3 p. 3.
- d) cererea se referă la comunicări interne, ținându-se seama de interesul pe care difuzarea informațiilor cerute le-ar avea pentru public.

Dacă cererea este respinsă pe motivul că ea se referă la documente în curs de elaborare, autoritatea publică desemnează autoritatea care elaborează documentele în cauză și indică termenul necesar pentru finalizarea lor.

2. Statele membre pot prevedea că o cerere de informații de mediu poate fi respinsă atunci când difuzarea ei ar putea aduce atingere:

- a) confidențialității deliberărilor autorităților publice când această confidențialitate este prevăzută de lege;

- b) relațiilor internaționale, securității publice sau apărării naționale.
- c) bunului mers al justiției, posibilității pentru orice persoană de a avea un proces echitabil, sau capacității unei autorități publice de a face o anchetă cu caracter penal sau disciplinar;
- d) confidențialității informațiilor comerciale sau industriale când această confidențialitate este prevăzută de dreptul național sau comunitar pentru protejarea unui interes economic legitim, cu includerea interesului public legat de păstrarea confidențialității statisticilor și a secretului fiscal;
- e) drepturilor de proprietate intelectuală;
- f) confidențialității datelor cu caracter personal și/sau dosarelor privind o persoană fizică, dacă această persoană nu a consimțit la divulgarea acestor informații în public, atunci când confidențialitatea acestui tip de informație este prevăzută de dreptul național sau comunitar;
- g) intereselor sau protecției oricărei persoane care a furnizat informațiile cerute pe bază de voluntariat, fără a fi constrânsă de lege sau fără ca legea să o poată constrânge, cu excepția situației când această persoană a consimțit la difuzarea acestor date;
- h) protecției mediului la care se referă aceste informații, cum ar fi localizarea unor specii rare.

Motivele refuzului prevăzut de paragrafele 1 și 2 sunt interpretate de manieră restrictivă, ținându-se seama, în speță, de interesul pe care l-ar prezenta pentru public difuzarea informației. În fiecare caz în parte, interesul public servit de difuzare este pus în balanță cu interesul servit de refuzul de difuzare. Statele membre nu pot, conform paragrafului 2, pct. a) d) f) și h), să prevadă ca o cerere să fie respinsă atunci când ea se referă la informații privind emisiile în mediu.

În acest cadru, în vederea aplicării pct. f) Statele membre veghează la respectarea cerințelor directivei 95/46 CE din 24.10.95 cu privire la protecția persoanelor fizice față de tratamentul datelor cu caracter personal și la libera circulație a datelor.

3. Dacă un Stat membru prevede excepții, el poate elabora un catalog de criterii, accesibil publicului, care să permită autorității în cauză să decidă cu privire la rezolvarea cererii.

4. Informațiile de mediu, deținute de către autoritățile publice sau pe seama lor și care au constituit obiectul unei cereri, sunt puse parțial la dispoziția reclamantului atunci când este posibil să fie dissociate de informațiile care țin de câmpul de aplicare al p.1 pct. d) și e) sau p.2, de celelalte informații cerute.

5. Refuzul de a pune la dispoziție în totalitate sau parțial informațiile cerute este notificat reclamantului în scris, sau pe cale electronică, dacă cererea a fost formulată în scris, sau autorul ei a solicitat un răspuns scris, în termenele prevăzute de art.3, p.2 pct. a) sau după caz pct. b). Notificarea indică motivele refuzului și dă explicații cu privire la procedura de acțiune prevăzută de art. 6.

Art.5

Taxe

1. Accesul la registrele și listele publice întocmite și ținute la zi, conform art.3, p.5, și consultarea pe loc a informațiilor cerute sunt gratuite.
2. Autoritățile publice pot condiționa punerea la dispoziție a informațiilor de mediu de plata unei taxe care nu trebuie să depășească o sumă rezonabilă.
3. Atunci când se cere plata unei taxe, autoritățile publice publice și pun la dispoziția reclamantilor baremul taxelor, cât și informații relative la cazurile în care acestea sunt percepute, sau se renunță la perceperea lor.

Art. 6

Accesul la justiție

1. Statele membre iau dispozițiile necesare pentru ca orice reclamant care consideră că cererea sa de informații a fost nesocotită, respinsă pe nedrept (în parte sau în totalitate), sau că nu s-a ținut suficient seamă de ea, sau că nu a fost tratată conform art.3, 4 sau 5, să poată să înceapă o procedură în cadrul căreia actele sau omisiunile autorităților publice în cauză, să fie reexamine de aceasta sau de altă autoritate, sau să constituie obiectul unei acțiuni administrative în fața unui organ independent și imparțial stabilit de lege. Orice procedură de acest fel trebuie să fie rapidă, gratuită, sau puțin costisitoare.
2. În afară de procedura de acțiune prevăzută la p. 1, Statele membre iau dispozițiile necesare pentru ca orice reclamant să poată să înceapă o procedură în fața unei instanțe sau a altui organ independent și imparțial, stabilit prin lege, competent pentru a reexamina actele sau omisiunile autorității publice în cauză și ale căror decizii pot fi considerate ca având forță de lucru judecat. Statele membre pot de asemenea să prevadă că terții lezați de difuzarea informațiilor pot să beneficieze și ei de o cale de atac.
3. Deciziile definitive luate conform paragrafului 2 se impun autorității publice care deține informația. Motivele care le justifică sunt menționate în scris, cel puțin în cazul în care accesul la informații este refuzat conform prezentului articol.

Art.7

Difuzarea informațiilor de mediu

1. Statele membre iau măsurile necesare pentru ca autoritățile publice să organizeze informațiile de mediu în raport cu funcțiile lor, și pe care le dețin, sau care sunt deținute pe seama lor, pentru a permite difuzarea lor activă și sistematică în public, în special prin mijloace de telecomunicații informatice și/sau electronice, atunci când ele sunt disponibile.

Informațiile puse la dispoziție prin aceste mijloace nu includ în mod necesar informațiile culese înainte de intrarea în vigoare a prezentei directive, cu excepția cazului în care ele sunt deja disponibile sub formă electronică.

Statele membre veghează pentru ca informațiile de mediu să devină treptat disponibile în bazele de date electronice la care publicul să poată avea un acces ușor prin intermediul rețelelor publice de telecomunicație.

2. Informațiile care trebuie puse la dispoziție și difuzate sunt completate la zi dacă este cazul și cuprind cel puțin:

a) textele tratatelor, convențiilor și acordurilor internaționale, precum și legislația comunitară, cea națională, regională sau locală cu privire la mediu;

b) politicile, planurile și programele care au legătură cu mediul;

c) rapoartele cu privire la stadiul punerii în practică a elementelor prevăzute la punctele a) și b), atunci când aceste rapoarte sunt elaborate și conservate sub formă electronică de către autoritățile publice;

d) rapoartele cu privire la starea mediului prevăzute la paragraful 3;

e) datele sau rezumatul acestora, culese în cadrul urmăririi activităților care au sau sunt susceptibile să aibă o incidență asupra mediului;

f) autorizațiile care au un impact semnificativ asupra mediului, și acordurile de mediu sau indicarea locului unde informațiile pot fi cerute și găsite în cadrul art.3;

g) studiile de impact de mediu și evaluarea riscurilor cu privire la elementele de mediu, prevăzute la art.2 punctul 1 a) sau indicarea locului unde informațiile pot fi cerute sau găsite în cadrul art.3.

3) În afara oricărei alte obligații speciale de a întocmi rapoarte, prevăzută de legislația comunitară, Statele membre iau măsurile necesare pentru ca rapoartele naționale și dacă este cazul regionale sau locale cu privire la starea mediului să fie publicate la intervale regulate care să nu depășească 4 ani; aceste rapoarte cuprind informații relative la calitatea mediului și la constrângerile pe care acesta le suferă.

4) În afara oricărei alte obligații speciale prevăzută de legislația comunitară, Statele membre iau măsurile necesare pentru a difuza imediat și fără întârziere, în caz de amenințare iminentă pentru sănătatea umană sau pentru mediu rezultând dintr-o activitate umană sau din cauze naturale, toate informațiile deținute de către autorități sau pe seama acestora și care ar putea permite populației susceptibile de a fi afectate, să ia măsuri pentru prevenirea sau atenuarea daunelor legate de amenințarea respectivă.

5) Derogările prevăzute la art.4 p.1 și 2 se aplică cu privire la obligațiile impuse de prezentul articol.

6) Statele membre pot să îndeplinească cerințele prezentului articol asigurând accesul la siturile internet unde informațiile pot fi găsite.

Art.8

Calitatea informațiilor de mediu

1) Statele membre veghează pentru ca, în măsura posibilului, orice informație adunată de ele sau pe seama lor să fie adusă la zi, precisă și comparabilă.

2) La cerere, autoritățile publice răspund la solicitările de informație prevăzute de art.2 punctul 1 b), menționând, atunci când este cazul, locul unde indicațiile cu privire la procedeele de măsură, ca și procedeele de analiză, de prelevare și pregătire a eșantioanelor folosite pentru adunarea informațiilor pot fi găsite sau fac referire la o procedură standardizată.

Art.9

Procedura de reexaminare

1) Cel mai târziu la 14 februarie 2009 fiecare Stat membru va face un raport cu privire la experiența dobândită în cadrul aplicării prezentei directive.

Statele membre vor comunica raportul lor Comisiei, cel mai târziu pe 14 august 2009.

Cel mai târziu la 14 februarie 2004, Comisia va trimite Statelor membre un document orientativ care să precizeze în mod clar maniera în care ea dorește ca Statele membre să-și pregătească raportul.

2) În lumina experienței, și ținând seama de evoluția tehnologiilor de telecomunicații informatice și/sau electronice, Comisia va adresa Parlamentului european și Consiliului un raport însoțit de propunerile de revizuire pe care le consideră necesare.

Art.10

Punerea în aplicare

Statele membre vor pune în vigoare dispozițiile legislative, reglementare și administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive, cel mai târziu până la 14 februarie 2005. Ele vor informa imediat Comisia de acest lucru.

Atunci când Statele membre vor adopta aceste dispoziții, acestea vor conține o referire la prezenta directivă, sau vor fi însoțite de o astfel de referire în momentul publicării lor oficiale. Modalitățile acestei referiri sunt stabilite de Statele membre.

Art.11

Abrogare

Directiva 90/313 CEE va fi abrogată începând cu 14 februarie 2005.

Referirile făcute cu privire la directiva abrogată se înțeleg ca referiri la prezenta directivă și trebuie citite conform tabelului anexat.

Art.12

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă va intra în vigoare în ziua publicării sale în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

Art.13

Destinatari

Statele membre sunt destinatarii prezentei directive.

Bruxelles, 28 ianuarie 2003.

Pentru Parlamentul european
Președinte,

P. Cox

Pentru Consiliu
Președinte,

G. Papandreou